1

Сороконіжка
жила за містом,
у дальнім лісі,
в хатинці з листя.

Вставала рано,
до сходу сонця,
і на роботу
ішла босоніж.

Але ходити
по травах росних
не дуже зручно,
коли ти босий:
так можна нежить
за мить
схопить!

То що ж робити?
Взуття купить!

2

І от у Київ
прийшла вона.
До магазину зайшла,
сумна,
та й каже гірко:
— Нема життя!
Скоріше дайте
мені
взуття!..

3

За мить
продавець,
до візитів звиклий,
сороконіжці
дав черевики,
чоботи гарні —
ходити в негоду,
туфлі чудові —
на всяку погоду,
капці —
для дому,
кеди —
для спорту,
ще й ковзани —
як кататись охота,
валянки теплі —
для злої зими,
глибокі галоші —
носить восени...

Усе придбала
сороконіжка,
відразу взула
на кожну ніжку,
розвеселилась —
чи не до сліз! —
і почвалала додому,
в ліс,..

4

Але бідасі
не стало краще,

бо неуважна була,
нещасна:
усе на світі
могла поплутать,
і геть не знала,
коли що взути...

Ходити в гості
у туфлях треба,—
сороконіжка
крокує в кедах!

У лузі літнім
гаса вона
чомусь не в кедах,
а в ковзанах!

А замість капців
сороконіжка
важкі калоші
кладе під ліжко!..

5

Отак ходила вона,
страждала,
та якось вранці
собі сказала:
— Хай буде людям
оте взуття!
Сороконіжкам —
це не життя!..

І з тої днини,
напевне, й досі
сороконіжки
гуляють босі...